

Berntsen: Det var med en vis Interesse, at jeg i Dag hørte det ærede Medlem for Middelfart (Henning Jensen) tage Præsterne under sin Beskyttelse. Det er nemlig ikke altid det ærede Medlems Specialitet. Tværtimod stadfæster sig jo ofte Ordproget: Frønde er Frønde værst, men jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand gjorde sig noget skyldig i en Misforstaaelse, naar han kom med Behrejdelse for, at man ved Vedtagelsen af den nugældende Kommunallov af 6te Juli 1867 satte Præsterne ud af den Stilling, de hidtil havde indtaget med Hensyn til Bestyrelsen af Fattigvæsenet. Det ærede Medlem brugte nemlig det Udtryk, som forkommer mig, er noget uberettiget, at det var en „uberettiget Mistillid“, som Rigsdagen og Lovgivningen i det hele taget i 1867 viste overfor Præsterne. Jeg tror ikke, at det var Hensigten; man havde ganske sikkert ikke til Hensigt, da man vedtog Kommunalloven af 6te Juli 1867, at vise Præsterne en særlig Mistillid. Tværtimod, Meningen med denne Lov var jo den at samle den hele Ledelse og Ordning af de kommunale Forhold under Sogneraadene, som vælges af Befolkningen, og man vilde ikke have, at der skulde være fødte Medlemmer af de Kommissioner, der særlig havde med Fattigvæsenet at bestille. Jeg tror derfor, det var en ren demokratisk Foranstaltning, man indførte den Gang, og naar det ærede Medlem har der imod, ligger det sikkert i, at han ikke ser med saa demokratisk Øine paa dette Forhold, som jeg kunde ønske, at han vilde betragte dette Forhold, med. Der er jo slet ikke noget i Vejen for, at en Præst kan blive Medlem af Sogneraad eller kan blive Formand for et Sogneraad; det afhænger jo altsammen af, hvorledes Præsten faar overfor Befolkningen i den Kommune, han bor i. Dersom en Kommune finder, at dens Præst er særlig kvalificeret til at have med de kommunale Anliggender at bestille eller er særlig kvalificeret til at lede Kommuneraadets Forhandlinger, har man mange Eksempler paa, at man vælger Præsten ind i Kommuneraadet, og ogsaa enkelte Eksempler paa, at han vælges til Formand. Det finder jeg, er en meget forstandig Ordning. Nu vilde det ærede Medlem i Dag, at man skulde gøre en Forandring i den Vending til det foreliggende Lovforslag, som det ærede Medlem jo selv for øvrigt har været med til at stille, nemlig til Vændingsforslaget under Nr. 12 til § 29, der tilsigter at indføre en Bestemmelse om, at Fattigbestyrelsen kan til Hjælp ved Tilsynet udnævne nogle dertil stiftede og villige Mænd og Kvinder til at føre Tilsyn med

de fattige. Her mente ogsaa den ærede Rigsdagsmand fra Middelfart, at Præsterne skulde være fødte Medlemmer af dette Tilsyn. Dette finder jeg slet ingen Anledning til. Jeg har den Tillid til de kommunale Raad, at hvor der i en Kommune findes en Præst, som det kommunale Raad anser for særlig kvalificeret i saa Henseende, vælger det ham, og nyder han ikke den Tillid i sin Menighed, mellem den Befolkning, hvor han er kaldet til at være Præst, ser jeg sandelig ingen Grund til at give ham en særlig Ret til at være født Medlem af et saadant Tilsyn. Jeg ønsker ikke noget Høveri paa dette Forhold. Forslaget siger jo udtrykkelig, at de, som sættes ind i saadanne Tilsyn, skule være dertil „stiftede og villige“ Mænd og Kvinder; men fordi en Mand er Præst, er det slet ikke sagt, at han er stiftet til at være i en saadan Kommission, eller særlig stiftet dertil, og det er heller ikke sikkert at han er ubetinget villig dertil; der kan jo være Sygelighed og der kan være Aldersforhold, der kan være særlige Omstændigheder, der kunne gøre, at det er rigtigt, at Præsten er fritagen for et saadant Hverv. Er han en Mand, der har Lyst til i saa Henseende at gøre noget for Smaaafolk, saa har han en vid Mark dertil uden at være Medlem af et saadant Tilsyn. Det ærede Medlem talte meget stærkt imod den Bestemmelse, der er optagen i samme Vændingsforslag, hvorefter det under visse Forhold kan tillades at adstille fattige Folk, der komme i en Forsørgelsesanstalt eller et Fattighus. Jeg tror, at det ærede Medlem ligesom andre ærede Medlemmer have forset sig noget paa dette Udtryk. Ærede Medlemmer glemme sikkert, at dette Flertalsforslag gaar ud paa at gennemføre en human Foranstaltning, som nu ikke finder Sted, at gennemføre en Forbedring af de bestaaende Forhold; thi Forholdet er, som det nu har udviklet sig, sikkert det, at Fattigbestyrelserne i altfor mange Tilfælde have denne Ret til at stille Fattigfolk ad og forføre dem paa forskellige Steder. Tanken i Flertallets Forslag er den, at man vil ved Lov fastsætte, at „som Regel“ maa det ikke finde Sted; men jeg kan henholde mig til, hvad den sidste ærede Tale bemærkede, at der kan virkelig, s. Eks. naar en Kommune ikke har en større Fattiganstalt, men kun et mindre Fattighus, og pludselig faar sendt en større Familie til Forsørgelse i Kommunen, indtræde Tilfælde, hvor det vilde være meget strengt, hvis man ikke i alt Fald for en kort Tid kunde træffe Foranstaltninger, som maa medføre, at Familien maa forføres i forskellige Værelser. Jeg tror, som sagt, at det ærede Medlem lægger mere ind i det